

De Rimborgse schuttersvereniging op weg naar de veldkapel Sint Jozef voor de jaarlijkse dodenherdenking op vier mei. Rimborgers houden de twee minuten stilte om twee vóór acht.

‘Laten we eerlijk wezen: we worden toch bedonderd’

Vroeger was alles hier eenvoudig. Je werkte in de mijn, ging op zondag naar de kerk, daarna naar de kroeg. Je zat bij de voetbalvereniging, verbouwde groente in de tuin, hield duiven en eens in de vier jaar stemde je op de Katholieke Volkspartij, net als je ouders. Vroeger, toen het dorp tien kroegen, twee scholen en een zwembad had, en de kerk op zondag volliep. Maar de mijnen zijn gesloten, de kerk is nagenoeg leeg en het CDA is zijn vaste achterban verloren. In Rimborg, in de Oostelijke Mijnstreek van Limburg, begint het nadenken nu elke vier jaar weer opnieuw.

Rimborg. Vanaf de bebouwde kom van Landgraaf twintig minuten over een kaarsrechte weg. Links een vers geplogd aardappelveld, rechts in de verte de watertoren. Dan door het bos, een dalende bocht naar rechts. In het dal kraaien de hanen over en weer. Een blaffende hond. Langs het riviertje de Worms, de grens met Duitsland, ligt een lint van huizen met ro-

kruidenier. Daar komen vooral Duitsers want de koffie is goedkoper.

Over lokale politiek wordt in dorpscafé d’r Eck nauwelijks gepraat. Je stemt op wie je kent, meestal een Rimborgse van de lokale partij. „Wil je nieuwe lantaarnpalen, dan spreek je hem aan in het café. Binnen een week is het geregeld”, zegt de kastelein. Wat de kastelein vorige keer landelijk gestemd heeft? Hij denkt even na. D66?

In Rimborg doppen ze hun eigen boontjes. In augustus marcheren de Romeinen door de straten voor het oog van twintigduizend bezoekers, in juli staat er drie dagen lang een reuzenrad in de dorpsstraat, alles zelf geregeld. Spil van Rimborg is het dorps-huis. Hier repeteert het zangkoor, oefent de fanfare, drinkt de vriendenclub een pilsje, vergadert de dorpsraad, hangt de spaarkas voor het carnaval en stemt op 9 juni het dorp.

Aan de rand van het dorp staat een bouwkeet met

ditioneel Limburgse vlaaienoven. Zo veranderde veldje van een hondenuitlaatplek in een burgmoetingsplek. Naast het bakhuisje komen nu jeu-de-boulesbaan en fruitbomen voor de veld van de vlai. „Als wij iets willen, dan regelen we het zelf”, zegt Mien Dassen, initiatiefnemer van het project. De gemeente hoefde alleen toestemming te geven. Vrijwilligers genoeg die op zaterdag helpen met metselen, timmeren en koffiezetten.

Mien Dassen, achterin die vijftig en eigenaar van een transportbedrijf, stemde zijn hele leven op de PvdA. Dit jaar wordt het Cohen. PvdA stemmen gaat als ondernemer aan het hart. „Maar we hebben bestuurder nodig die de onrust kan tegenhouden. Dassen is niet de enige man bij het bakkes die je zou zweven. Een metselaar die trouw SP’er was, stemde over naar de PVV, een man die een hulpsparemertert zal de stemwijzer doen en de opzichter uit een CDA-nest, maar vergelijkt nu bij elke